

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

—
— ΕΚΛΕΙΔΩΝΩ συρτάρια και πετάω τὰ κλειδιά
και σκορπῶ στὸν ἀέρα ἕνα πλῆθος χαρτιά
ποὺ γραφήκαν μὲ μόχθο και πολλή προσοχή
κι' ἄλλα τόσα ξενύχτια, χρόνια τώρα πολλά,
νὰ μὴν πιάνουν τὸν τόπο μιὰ και φεύγω ἀπὸ δῶ
κι' ὁποῖος θάρθη νὰ τὰβρη παστρικά κι' ἀδειανὰ.

Ὁ καιρὸς δὲν μοῦ φτάνει, λιγοστεύει πολὺ,
κι' ὄσα διόρθωμα θέλουν θ' ἀπομείνουν ἐκεῖ,
κι' ὄσα φτάσαν στὴ μέση δὲν θὰ πᾶνε μπροστά,
και γι' ἀρχίνισμα τόσων ποὺ προσμένουν σειρά,
οὔτε λόγος νὰ γίνη — Θλιβερό, θλιβερό,
ὄταν μάλιστα εἶναι γιὰ ὁποῖον τοῦταν ζωὴ
τόνα πρὶν νὰ τελειώση' ἕνα νέο ν' ἀρχινᾶ.

II

Ἡ αὐλαία κατεβαίνει κι' ὁ ἠθοποιὸς καρτερᾶ
παλαμάκια ν' ἀκούση γιὰ νὰ θυγῆ στὴ σκιηνὴ
μὲ μιὰ ὑπόκλιση ἀγάπης στὸ σεβᾶσμιο κοινό,
Μὰ κανεὶς μεσ' στὴ σάλα και τὰ φῶτα σβυστά,
Μοναξιά και σκοτάδι και σιωπὴ και σιωπὴ,
κι' ἡ παράσταση ἄς ἦταν ἢ ἀπ' ὄλες στερνὴ.

Τὸ δεστιάριο ἄς μείνη ἀφοῦ λήγει ἡ τουρνέ,
τὰ βαπόρι σφυρίζει ὄσο παίρνει βραχνὰ
καρτερώντας στὸ μῶλο σὲ βαθιὰ σκοτεινιά,
κι' οἱ ἐπιβάτες σιμώνουν σιωπηλοὶ και σκυφτοὶ
Μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες, τὸ γιὰκὰ σηκωτό.

Δὲν κρατᾶνε βαλίτσα κι' εἰσιτήριο κανεὶς,
τὸ ταξίδι τους εἶναι «προσφορὰ εὐγενῆς».

III

Ὅσο ζοῦσες δὲν εἶχες τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῆς
πῶς στὸν κόσμο ποὺ ἦρθες, ὁ σκοπὸς νὰ χαρῆς
σὰν τὴ γάτα ἢ τὸ σκύλο, τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς,
τὰ λουλούδια, τὸν ἥλιο και τῆς γῆς τὴν τροφή,
και τὸν ἔρωτα πλέρια, δίχως περ' ἀπ' αὐτά,
πιὸ πολλὰ νὰ γυρέψης, τοῦ ἄλλονοῦ νὰ ὀρεχτῆς
γιατὶ τότες τὰ χάνεις πρὶν καλά τὰ γευθῆς.

Ὅσο ζοῦσες δὲν εἶχες τὸν καιρὸ νὰ σκεφθῆς
πόσο ἐλάτθεβες πόσο και ποιοὶ θάταν σωστό,
μόνο τώρα τὸ βλέπεις, μὰ τοῦ κάκου, εἰν' ἀργά,
κι' ἀπ' τὶς τόσες σου μέρες ποὺ χαθῆκαν κουτά,
δὲν μπορείς οὔτε μιὰ, νὰ τὴ ζήσης ξανά...
'Ἀς τὴ σκέψη... περπάτα, τὸ βαπόρι σφυρᾶ'
Πληρωμένα τὰ πάντα, «εὐγενῆς προσφορὰ»

